

Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-257/05)

(2005/C 217/53)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 17 czerwca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Enrico Traversa i Wolfganga Bogensbergera, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Austrii.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że ustanawiając w § 21 ust. 4 Kesselgesetz (¹), że jedynie wnioskodawcy mający siedzibę w Austrii mogą zostać upoważnieni do wykonywania zadań inspekcji kotłów (Kesselprüfstelle) Republika Austrii uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 49 WE;
- 2) obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W myśl art. 49 WE ograniczenia w swobodnym świadczeniu usług wewnątrz Wspólnoty są zakazane w odniesieniu do obywateli Państw Członkowskich mających swe przedsiębiorstwo w państwie Wspólnoty innym niż Państwo odbiorcy świadczenia.

Paragraf 21 Kesselgesetz Republiki Austrii reguluje warunki udzielenia upoważnienia do wykonywania zadań inspekcji kotłów. Zgodnie z ustępem 4 tego paragrafu upoważnienie może zostać udzielone tylko tym wnioskodawcom, którzy mają siedzibę w Austrii. Inspekcja urzędzeń ciśnieniowych mająca siedzibę w innym Państwie Członkowskim, która chciałaby oferować swoje usługi w Austrii musi w związku z tym po pierwsze utworzyć oddział w Austrii.

Uregulowanie to stanowi zdaniem Komisji ograniczenie swobodnego świadczenia usług w rozumieniu art. 49 WE. Komisja argumentuje, że również z orzecznictwa Trybunału wynika, iż wymóg posiadania siedziby w danym Państwie Członkowskim jest bezpośrednio sprzeczny ze swobodnym świadczeniem usług, ponieważ czyni niemożliwym świadczenie usług przez przedsiębiorstwa mające siedzibę w innych Państwach Członkowskich.

Zdaniem Komisji podniesione przez Republikę Austrii zarzuty — jak np. ochrona bezpieczeństwa publicznego lub ochrona pracowników i konsumentów — nie mogą usprawiedliwić tego ograniczenia swobodnego świadczenia usług. W myśl orzecznictwa Trybunału ograniczenie swobodnego świadczenia usług może bowiem zostać usprawiedliwione jedynie, o ile interes ogólny nie jest już chroniony przez przepisy, które znajdują zastosowanie do usługodawcy w Państwie Członkowskim, w którym ma on swoją siedzibę. Wymóg posiadania siedziby w danym państwie jest zważywszy interesy, które miałyby chronić nieproporcjonalny do zagwarantowania jakości nadzoru,

ponieważ ochrona bezpieczeństwa publicznego, względnie ochrona pracowników i konsumentów może zostać zrealizowana już za pomocą przewidzianego w Kesselgesetz systemu udzielania inspekcjom upoważnień i nadzoru nad nimi, bez konieczności wprowadzania wymogu posiadania przez przedsiębiorstwo siedziby w danym Państwie Członkowskim.

(¹) BGBl. nr 211/1992

Skarga wniesiona w dniu 23 czerwca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-263/05)

(2005/C 217/54)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 23 czerwca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez M. Kontantinidisa i L. Cimaglię, członków Służby Prawnej Komisji, przeciwko Republice Włoskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że przyjmując i utrzymując w mocy przepis (art. 14 decreto legge [dekretu — ustawy] nr 138 z dnia 8 lipca 2002 r., który został następnie zatwierdzony przez ustawę nr 178 z dnia 8 sierpnia 2002 r.) wyłączający z zakresu zastosowania decreto legislativo [dekretu — ustawy] nr 22 z 1997 r. — stanowiącego transpozycję do włoskiego porządku prawnego dyrektywy Rady nr 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r. (¹) „zmieniającą dyrektywę 75/442/EWG (²) w sprawie odpadów” — substancje i przedmioty przeznaczone do unieszkodliwiania lub regeneracji, które nie zostały wyraźnie wyszczególnione w załącznikach B i C do decreto legislativo nr 22/97, a także rzeczy, substancje i materiały stanowiące pozostałości z produkcji, które posiadacz zdecydował się usunąć lub ciąży na nim obowiązek takiego usunięcia, w sytuacji gdy te rzeczy, substancje i materiały mogą być — lub rzeczywiście są — ponownie wykorzystywane w cyklu produkcyjnym lub konsumpcyjnym pod warunkiem, że nie są poddane wcześniejszej obróbce i nie stanowią one zagrożenia dla środowiska, jak również po wcześniejszej obróbce, która jednak nie stanowi działania [polegającego na] regeneracji takiego jak te, które zostały wyszczególnione w załączniku C do decreto legislativo nr 22/97, Republika Włoch uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 1 lit. a) dyrektywy 75/442/EWG o odpadach, zmienionej przez dyrektywę 91/156/EWG.

2) obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Odesłanie zawarte w tekście art. 14 ust. 1 pkt a) i b) ustawy nr 178/2002, odpowiednio do „unieszkodliwiania lub regeneracji” oraz do „działań [polegających na] unieszkodliwianiu lub regeneracji” jest w obu przypadkach uzupełnione wyjaśnieniem: „zgodnie z załącznikami B i C do decreto legislativo nr 22”.

Wyjaśnienie to, którego nie występuje w pozostałej części tekstu pkt c) tego samego artykułu, wydaje się rozróżniać, z jednej strony, ogólnie rozumiane działania [polegające na] unieszkodliwianiu lub regeneracji oraz, z drugiej strony, szczególnie działania tego rodzaju przewidziane w załącznikach B i C do decreto legislativo nr 22/97.

W kontekście tego rozróżnienia z art. 6 ust. 1 lit. a) decreto legislativo nr 22/97 w zw. z art. 14 pkt. a) i b) ustawy nr 178/2002 wyraźnie wynika, że ten ostatni przepis skutkuje ograniczeniem zakresu pojęcia odpadu, pojęcia, które nie może obejmować wszystkich materiałów, substancji i przedmiotów zaliczających się do kategorii określonych w załączniku A i w stosunku do których posiadacz podejmuje — lub zamierza podjąć — jakiegokolwiek działania [polegające na] unieszkodliwianiu lub regeneracji i zawarcia w tym pojęciu jedynie tych materiałów, substancji i rzeczy, wobec których podjęto lub zamierzano podjąć działania [polegające na] unieszkodliwianiu lub regeneracji takie jak te, które wyraźnie zostały wyszczególnione w załącznikach B i C do decreto legislativo nr 22/97.

W określonym przez włoskiego ustawodawcę systemie, w którym pojęcie odpadu zostało uzależnione w sposób ograniczający od spełnienia ww. wymogów, ewentualne uznanie za odpady, a w konsekwencji poddanie wymogom przepisów regulujących gospodarkę odpadami, zostałyby wykluczone w odniesieniu do wszystkich materiałów, substancji i rzeczy, których dotyczy załącznik A i wobec których posiadacz podejmuje lub zamierza podjąć działania [polegające na] unieszkodliwianiu, które nie zostałyby wyszczególnione w załączniku B do decreto legislativo nr 22/97 lub też działania [polegające na] regeneracji, które nie zostałyby wyszczególnione w jego załączniku C.

Komisja jest zdania, że takie wyłączenie stanowi nieuzasadnione ograniczenie pojęcia odpadu, a zatem zakresu zastosowania włoskich przepisów regulujących gospodarkę odpadami. Wykładnia zaproponowana przez prawodawcę włoskiego skutkuje ograniczeniem zastosowania przepisów dyrektywy jedynie do przypadków określonych w prawodawstwie włoskim, wyłączając z zakresu jego zastosowania inne przypadki, niemożliwe do przewidzenia, które mogłyby w przeciwnym przypadku podlegać jego wymogom i wobec których niezbędne okazuje się zastosowanie wykładni rozszerzającej — takiej, o jakiej mowa w pkt 36 wyroku w sprawie *Palin Granit*. Takie stanowisko ustawodawcy włoskiego jest sprzeczne z

przepisami dyrektywy, które to przepisy nie mogą zostać uchylone przez normę prawa krajowego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 78 z 26.3.1991, str.32

⁽²⁾ Dz.U. L 194 z 25.7.1975, str.39

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony orzeczeniem Cour de cassation (Francja) z dnia 21 czerwca 2005 r., w sprawie José Perez Naranjo przeciwko Caisse régionale d'assurance maladie (CRAM) Nord-Picardie

(Sprawa C-265/05)

(2005/C 217/55)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 27 czerwca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony orzeczeniem z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie José Perez Naranjo przeciwko Caisse régionale d'assurance maladie (CRAM) Nord-Picardie

Cour de cassation (Francja) zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy wykładni prawa wspólnotowego należy dokonywać w ten sposób, iż będący przedmiotem sporu dodatkowy zasiłek, wpisany do załącznika IIA rozporządzenia 1408/71 ⁽¹⁾, ma charakter specjalny i nieskładkowy, co zgodnie z art. 10a i 95b rozporządzenia nr 1408/71 wyklucza jego przyznanie wnioskodawcy, nie mającemu miejsca zamieszkania w danym państwie, który na dzień 1 czerwca 1992 r. nie spełniał warunku wieku, bądź też w ten sposób, iż stanowi on świadczenie z ubezpieczenia społecznego i w konsekwencji, na podstawie art. 19 ust. 1 tego rozporządzenia, winien być wypłacony zainteresowanej osobie, która spełnia warunki jego przyznania bez względu na to w jakim Państwie Członkowskim osoba ta ma swoje miejsce zamieszkania.?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz. U L 149, str. 2)